

***Іванкова Вікторія Олексіївна,
Гончарук Тетяна Валентинівна***

студентки 5-го курсу центру підготовки магістрів публічної служби
та професійних суддів
Національного університету «Одеська юридична академія»

РОЗВИТОК ТУРИСТИЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ

В умовах сучасного життя міжнародне співробітництво в Україні здійснюється в різних формах: співробітництво у сфері науки і техніки; взаємовигідна міжнародна торгівля (зовнішня торгівля), надання кредитів і позик, в тому числі і безвідплатних, створення спільних підприємств; міжнародний туризм, культурні зв'язки між країнами та багато інших. Одним із найважливіших форм співпраці є міжнародний туризм. Існують країни, економіка яких повністю залежить від стану саме цієї галузі.

Слідкуючи за динамікою розвитку туристичної діяльності, необхідно звернути увагу на динаміку зростання економіки країни, в якій така діяльність є популярною. Наявні національні туристичні ресурси дозволяють розглядати Україну як важливу туристичну дестинацію Європи і констатувати її потужний конкурентний потенціал. Однак статистичні дані вражають невідповідністю економічних надходжень від туристичної діяльності та обсягу залученого туристичного потоку. Це дозволяє припустити, що туристичний потенціал України розкритий не повністю, показова вага туристичного сектору України дорівнює 2 % ВВП країни.

Досліджуючи світовий досвід розвитку туризму, ми бачимо, що у багатьох країнах туризм – пріоритетний напрям розвитку національної економіки. Основні напрямки розвитку туризму у Європі, Тихоокеанському регіоні, Америці, Японія свідчать про те, що з досвіду кожної з країн нашої держави є що запозичити. Але основною метою, на нашу думку, повинно бути розроблення свого індивідуального напрямку розвитку в сфері туризму [1].

Індустрію туризму XXI ст. можна розглядати і як окрему галузь, і як вагомий міжгалузевий комплекс. Туристичний бізнес являє собою єдину економіко-технологічну систему, яка формує та реалізує туристичний продукт з метою задоволення попиту на туристичні послуги. Він включає чотири основні елементи: виробництво туристичних послуг, комплектування туристичного продукту; реалізація туристичного продукту або окремої послуги; споживання туристичного продукту (послуги).

Місцем продажу туристичних послуг є країна, де зареєстровано підприємство, що реалізує туристичний продукт, а місцем надання

проданих послуг – країна, на території якої знаходяться туристичні об'єкти, що надають відповідні послуги.

Головним напрямком міжнародного співробітництва України у сфері туризму є облаштування національної мережі міжнародних транспортних коридорів сучасною туристичною інфраструктурою, сприяння створенню конкурентоспроможного національного туристичного продукту та забезпечення сталого розвитку національної мережі міжнародних транспортних коридорів. Якщо активно займатися приватизаційними процесами та збільшенням доходів громадян, збільшиться обсяг коштів, який витрачається громадянами на подорожі та поліпшення дорожньої інфраструктури.

Маючи вигідне геополітичне розташування, Україна володіє великим туристично-рекреаційним потенціалом, сприятливим кліматом, культурно-історичними пам'ятками світового рівня і туристичною індустрією, яка швидко розвивається.

Разом з тим залишається невирішеним питання розробки та впровадження особливих підходів до побудови оптимальної організаційної моделі управління туристичною галуззю України, яка гармонійно поєднувала б ефективну діяльність органів державного управління з урахуванням інтеграційних процесів і світовий досвід управління туристичною сферою.

Проблемним є питання правового регулювання діяльності державних органів в сфері управління туристичною діяльністю. Є нагальна потреба в удосконаленні чинних нормативно-правових актів, які суперечать один одному.

Для адаптування Закону України «Про туризм» до європейського та міжнародного права потрібно: конкретизувати посилання на цивільне та інше законодавство; передбачити суттєву відповідальність і дієвий контроль за діяльністю туристичних фірм; виправити правове становище іноземних туристів на території України.

Кабінет міністрів повинен схвалити план заходів з популяризації України, який розроблений спільною групою комунікаційних експертів і зараз перебуває на узгодженні в різних міністерствах. Також необхідно активізувати роботу групи комунікаційних експертів при Прем'єр-міністрі України, яка займається розробкою програм розвитку галузей, внутрішнього туризму, до якої входять представники МП, Мінекономіки, МЗС, зарубіжні експерти [2].

Процес розвитку туристичного ринку в Україні у 2012-2017 рр. можна охарактеризувати швидким насиченням ринку туризму, збільшенням кількості туристичних фірм. В умовах економічної кризи має місце досить високий ступінь невизначеності ринкової ситуації на туристичному ринку України, що призводить до виникнення складних управлінських проблем.

Список використаних джерел

1. Зима А.Г. Пріоритетність розвитку туризму в Україні / А.Г. Зима // Управління розвитком. – 2011. – №4(101). – С. 232-233.
2. Туристический потенциал Украины [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.magazine-rest.in.ua/ru/news/the_tourism_potential_of_ukraine.html.

Ключові слова: туристична діяльність, туристичний бізнес, туристичний продукт, міжнародне співробітництво.

Науковий керівник: *к.е.н., доцент, Котлубай В. О.*

Ковальчук Ірина Володимирівна

студентка 1-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕЗЕРВНОЇ ВАЛЮТИ

Відомим для всіх є визначення поняття резервної валюти: «Резервна валюта – це загальновизнана у світі валюта, яку використовують для створення в Центральних банках інших країн резерву грошових коштів з метою здійснення міжнародних розрахунків.». Дивлячись на історію розвитку глобальної економіки, до середини минулого століття золото офіційно вважалось засобом платежу. З переходом від Бреттон-Вудської валютної системи до Ямайської золото перестало виступати в якості глобальної одиниці, не втративши резервної функції, залишаючись і до цих пір одним з головних факторів міжнародного значення для визначення вартості.

Починаючи з часів існування поняття «резервна валюта» як такою виступав англійський фунт стерлінгів. Після рішення Бреттон-Вудської конференції було введено нову «резервну» валюту долар США. Аналізуючи історію американських банкірів потрібно відмітити, що вони працювали над ідеєю введення долара як «резервної» валюти ХХ століття. Після проведення Ямайської конференції було засновано ряд інших резервних валют, такі як: німецька марка, японська ена, євро, та ін. Отже, іншими словами резервна валюта, це валюта тієї країни, яка має перевагу у економічному розвитку в порівнянні з іншими [1, с. 23-26].

За офіційними даними світових комерційних банків найбільш поширеною резервною валютою у світі залишається долар. Саме тому, на разі США має глобальний вплив на світову економіку та може запустити валютну кризу. Проте, такі трансформаційні процеси дуже